

C-55, aneu a la m...!

Epitafi. PER MOSSÈN GUDIOL

Â

Mai prou ben ponderats germans i germanes. Aquest mes estic excitat. Excitadíssim! Que Déu em perdoni abans d'engegar l'enfilall de retrets que, tot seguit, em dispo a glossar. Dos cops per setmana vaig a Olesa a veure la tieta Asunción, que va fent la viu-viu en una residència. Hi vaig en un cotxet que, gentilmente, em deixa el tiet Francisco que, entre nosaltres, valdria més que no conduís perquè no veu un bou a tres passes. Però, en fi, a mi ja em va bé disposar d'un vehicle encara que estigui atrotinat. El viatge m'obliga ?perquè, com comprendreu l'ofici no em dóna per pagar autopistes com la C-16? a circular pel controvertit eix del Llobregat. Maria Santíssima, quina vergonya! Quin escàndol! Darrerament, em fa l'efecte que, en comptes de voler reduir-hi la sinistralitat s'han conjurat per augmentar-la. Entre cons, tanques de ciment, ratlles de tots els colors, llums i senyals que no es detecten fins que hi ets al damunt, grues que cauen i intervencions interminables als vorals, n'hi ha per engegar-los tots a la m...! Encara bo que el batlle de Manresa, per primer cop de manera més o menys enèrgica, va demanar solucions per un tema que fa feredat i que, als que vivim al Bages, ens fa sentir com si ens fessin pipí directament a la gargamella. Per Déu, que ja està bé! Ja n'hi ha prou d'aquesta broma!

L'estratègia per fomentar l'ús de l'autopista ha estat tan descarada històricament que no té perdó de Déu. Des de la Generalitat, la sensibilitat per la mortalitat a la C-55 també se'ls en fum de la virolla. El tram de Manresa a Abrera no ha interessat mai. Per als que van a la Cerdanya o a fer snowboard a Andorra, se'ls ha arreglat la sortida de Barcelona, habilitat una autopista, desdoblant la carretera de Manresa a Berga i endreçant el pas fins al Túnel del Cadí. El far west que hi ha entre el Bages Sud i el nord del Baix Llobregat no interessa. Hi hem anat fent pegadets i, això sí, col·locant-hi radars. Per la mort de Déu! Quin frau! Si suméssim les intervencions ?algunes francament inútils? que s'han fet durant anys, ja tindríem una autovia en condicions o hauríem pagat l'amortització de l'autopista més revirada i cara de l'estat. En les últimes intervencions, l'objectiu s'ha centrat a construir una mitjana que impedeixi la invasió del carril de sentit contrari. Però fer-la robusta i de ciment no devia entrar al pressupost. El resultat ha estat una tanca de fireta que ja està aixecant polseguera. Déu n'hi do! És difícil cagar-la tant en tan poc temps. Si no fos que m'estimo tant la tieta, ho resoldria anant amb tren o trucant-li per telèfon. De les freqüències i la velocitat del cavall de ferro no cal ni que en parlem. I el diàleg per telèfon amb la tia és una odissea. És sorda com una tàpia.